

ПРЕЗЪ МАЙ

Щомъ слънчицето блесна
на модрото небе,
потеглихме съсъ пѣсни
къмъ цвѣтното поле.

Починахме подъ брѣста
на губера зеленъ,
похапнаме си сладко
край извора студень.

Лудувахме, играхме
подъ свода ведросинъ,
на воля си търчахме
по пѣстрия килимъ.

Отъ бѣли маргаритки,
божури и синчець, —
за нашитѣ главички
си сплетохме вѣнець.

Вечерникътъ щомъ лѣхна
отъ сини планини,
и слънчицето златно
на западъ наклони,

доволни и щастливи
и съ весели сърдца, —
край цвѣналитѣ ниви
се върнахме дома.

Георги Костакевъ

Ф А Н К А

Рано една сутринъ Фанка се подпжти, както малката Червена шапчица, у бабини си на гости. Баба ѝ живѣше на самия край на селото. Ала Фанка не берѣше лешници изъ гората, както правѣше Червената шапчица. Тя вървѣше направо по пжта и не срецна никжде вълка.

Тя видѣ отдалече върху камения прагъ баба си, която се усмихваше. Фанка отъ сърдце се радваше, че ще прекара цѣлия день у бабини си.

— Ти растешъ всѣки день, — казва бабата, — а азъ всѣки день се смалявамъ; и ето че трѣба вече да се навеждамъ,

за да допра устни до твоето чело. Но кой ти гледа старостъ, когато отново виждамъ розитѣ на моята младостъ да цвѣтятъ върху твоитѣ бузи, миличка Фанке!

Наближава обѣдъ. Бабата стѣква изгасналия огънь и счупва яйца въ черното тиганче. Фанка сѣда на столчето при баба си и почва да яде пържени яйца. Като свършватъ яйцата, Фанка казва:

— Бабо, разкажи ми приказката за Синята птица.

И баба ѝ разправя, какъ една лоша магьосница превърнала красивъ царски синъ въ синя птица и какъ много страдала